

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/55/2019
Identifikačné číslo spisu: 8112218292
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8112218292.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore LEVATIO, n. o. v likvidácii, Lesná 10, Čaña, IČO: 355 82 880, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Tajtákom, Ondavská 17, Košice proti žalovanému Ivan Satvár - Službyt, Prostějovská 62, Prešov, IČO: 41 342 259, zastúpenému advokátom Martinom Staroňom, Hlavná 89, Prešov o zaplatenie 53.258,55 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 7Cob/72/2018-236 z 18. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 18Cb/85/2013-190 z 5. apríla 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.648,20 € s 9 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 16.648,20 € od 16. júna 2010 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Súd prvej inštancie mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že si žalovaný faktúrou č. 10/04/2009 z 20. apríla 2009 uplatnil zaplatenie sumy 16.648,20 € predstavujúcej dohodnutú odmenu, odkazujúc na jednotlivé ustanovenia účastníkmi dňa 14. apríla 2009 uzatvorenej mandátnej zmluvy č. 01/04/2009, pričom k vystavenej faktúre nepripojil žiadne doklady, ktorými by žalobcovi preukázal, že si uplatňuje zaplatenie nákladov súvisiacich s jeho činnosťou a nie zmluvnej odmeny. Súd konštatoval, že uvedené nie je v súlade s tvrdením žalovaného v jeho účtovných nákladoch. So zreteľom na uvedené za pravdepodobné označil, že by tieto náklady žalobcovi v prípade, ak by samotný obchodný prípad prebiehal ďalej pravdepodobne vyúčtoval a zdokladoval dodatočne. Uzavrel, že keďže žalovanému nárok na odmenu nevznikol a náklady si v čase vystavenia faktúry zjavne neúčtoval, vznikla žalovanému povinnosť vydat' žalobcovi bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu. Žalovaným uplatnené námietky premlčania súd vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko zo strany žalobcu

nedošlo k podaniu procesného návrhu na pripustenie zmeny žaloby, teda predmetom konania bol pôvodný návrh, modifikovaný závermi odvolacieho súdu vyslovenými v rozsudku č. k. 3Cob/22/2017-177 zo 17. októbra 2017. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ďalej konštatoval, že sa žalovaný nezaplatením žalovanej sumy v lehote uvedenej vo výzve na vrátenie financií, dostal dňom nasledujúcim do omeškania so zaplatením peňažného záväzku, preto mu uložil v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase omeškania a v zmysle nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania od uplatneného dátumu až do konečného zaplatenia vo výške o 9 percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu, pri celom záväzku (9 %). Výrok o náhrade trov konania odôvodnil odkazom na § 255 ods. 1 a 2 CSP a prevažným úspechom žalovaného v konaní.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 7Cob/72/2018-236 z 18. decembra 2018, na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie č. k. 3Cob/22/2017-177 zo dňa 17. októbra 2017, v ktorom konštatoval, že účastníkmi uzatvorenú zmluvu je potrebné považovať za neplatnú pre nemožnosť plnenia so zreteľom na neúmerne krátke lehoty, v ktorých mali byť jednotlivé činnosti podľa tejto zmluvy vykonané a so zreteľom na záväzok žalovaného obstaráť a dodať záležitosti, ktoré neboli v jeho kompetencii, ale patrili do pôsobnosti iných orgánov, t. j. najmä stavebného úradu. Za správny označil odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že žalobca nemá nárok na zaplatenie sumy 16.648,20 €, ktorú fakturoval žalobcovi faktúrou č. 10/04/2009 a to so zreteľom na neplatnosť tejto zmluvy a neúspešnosť celého obchodného prípadu. Súdu prvej inštancie však odvolací súd vytýkal, že si žalobca (správne žalovaný) na započítanie uplatnil náklady, ktoré v súvislosti s predmetnou činnosťou pre žalobcu znášal, a ktoré špecifikoval a podložil listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, pričom súd prvej inštancie neakceptoval námietku započítania vznesenú na základe týchto dokladov žalovaným už v priebehu prvoinštančného konania. Tento postup súdu prvej inštancie označil za nesprávny, keď sa nestotožnil s názorom, že by žalovaný mal znášať náklady s tým spojené, nakoľko si aj samotný žalobca musel byť vedomý, pri priemernej opatrnosti nereálnosti záväzkov, ktoré boli v predmetnej mandátnej zmluve dojednané a v dôsledku toho musí znášať náklady spojené s činnosťou žalovaného, ktoré tento preukáže. Vynaloženie nákladov žalovaným v hodnote 16.762,88 €, teda v hodnote prevyšujúcej žalobcom uplatnenú pohľadávku, mal odvolací súd za preukázanú a poukázal aj na skutočnosť, že žalobca žalovaným tvrdené náklady prostredníctvom svojich prostriedkov procesnej obrany ani nevyvrátil a nerozporoval, vzhľadom na skutočnosť ktorú označil náklady za okolnosť medzi sporovými stranami nespornú. Pohľadávky obidvoch účastníkov považoval odvolací súd za pohľadávky rovnakého druhu, teda spôsobilé na započítanie. So zreteľom na uvedené uzavrel, že nakoľko žalovaný vykonal započítanie už v priebehu prvoinštančného konania predložením uvedených dokladov a vyčíslenia, došlo k zániku pohľadávky uplatňovanej v tomto konaní žalobcom. V súvislosti s námietkou premlčania, označil žalobu za podanú včas, nakoľko nároky žalobcu vznikli v roku 2009, žaloba bola podaná 18. júna 2012, teda pred uplynutím 4 ročnej premlčacej lehoty upravenej v § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka. So zreteľom na zánik pohľadávky žalobcu započítaním, označil otázku premlčania za právne nie významnú. Napokon sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobcu, že v prejednávanej veci treba vychádzať z § 268 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého by mal žalovaný nahradiť škodu, ktorá v dôsledku daných nákladov vznikla žalobcovi, pretože žalovaný spôsobil neplatnosť mandátnej zmluvy, nakoľko vyslovil názor, že zmluva je dvojstranným právnym úkonom, účastníkom ktorého bol aj žalobca a tento mal a mohol aspoň pri priemernej opatrnosti vedieť a predpokladať, že daný právny úkon je vlastne nereálny, zaväzujúci k nemožnému plneniu, ktoré nie je vlastne v jeho kompetencii a v lehotách, ktoré sa nedajú stihnúť, práve pre absenciu kompetencie žalovaného pri rozhodovaní o potrebných povoleniach. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil odkazom na ustanovenie § 396 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe vyhovel.

5. Na odôvodnenie dovolania žalobca (ďalej aj „dovolaťel“) uviedol, že sa nestotožňuje so závermi

odvolacieho súdu týkajúcimi sa jednak započítania ako aj žalobcovho práva na náhradu škody. Odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci. V súvislosti so započítacím prejavom žalovaného poukázal na judikatúru dovolacieho súdu, konkrétne uznesenie sp. zn. 2Obo 33/2010 zo dňa 27. septembra 2011, v ktorom najvyšší súd konštatoval pre jednostranný zápočet nevyhnutnosť naplniť zákonné predpoklady pre platnosť právneho úkonu, uvedené v § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa započítacím prejavom čo do určitosti započítavanej pohľadávky žalovaným nezaoberal a napriek jeho nedostatkom, započítací prejav posúdil ako platný, vedúci k zániku pohľadávky žalobcu. Dovolateľ konštatoval, že sa tým odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že sa v rozpore s ustanovením § 268 Obch. zák. neprípustne oprel len o svoj subjektívny predpoklad vedomosti žalobcu o neplatnosti zmluvy, ktorý navyše odporoval výsledkom vykonaného dokazovania. Opätovne poukázal na spôsob a okolnosti uzatvorenia zmluvy a ustanovenie § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, ktorý zodpovednosť za použité výrazy kladie na plecia strany, ktorá ich v konaní prvá použila a touto stranou je jednoznačne žalovaný, ktorý je autorom celej zmluvy. Žalobca ako subjekt v danej problematike neznalý sa obrátil na profesionála, dôvodne očakávajúc, že tento vie čo robí. Uzavrel, že k žiadnemu spravodlivému rozdeleniu zodpovednosti nedošlo a celý následok spojený s neplatnosťou zmluvy znáša výlučne a v rozpore so zákonom žalobca. Na podporu správnosti jeho tvrdenia poukázal na rozsudok dovolacieho súdu zo dňa 27. januára 2015 sp. zn. 1Obo/31/2014, v ktorom súd zdôraznil, že dôkazné bremeno o tvrdených skutočnostiach spočíva na žalovanom, ktorý musí preukázať aké konkrétne správanie (konanie alebo opomenutie) žalobcu, ako poškodeného, zapríčinilo vznik škody, náhrada ktorej je predmetom sporu a v akom rozsahu. So zreteľom na uvedené vyslovil názor, že aj pri posudzovaní zodpovednosti za škodu, ktorú neodôvodnene a v rozpore so skutkovým a právnym stavom položil výlučne na plecia žalobcu, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ konštatoval, že v konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré by takéto postup odôvodňovali, práve naopak, vykonané dôkazy pritom svedčia jednoznačne o nevedomosti žalobcu o neplatnosti právneho úkonu.

6. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, navrhujúc aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol, nakoľko nespĺňa zákonné podmienky prípustnosti, prípadne ho pre jeho zjavnú bezdôvodnosť zamietol. Namietal, že žalobca presne nestanovil, ktorý konkrétny judikát nerešpektoval odvolací súd a neuviedol ani právnu otázku, ktorej posúdenie vykonal vo svojom napadnutom rozhodnutí odvolací súd a ktorá bola nesprávne riešená napádaným rozhodnutím odvolacieho súdu, o ktorej posúdenie najvyšší súd žiada. Uviedol, že žalobca v dovolaní len opakuje argumentáciu už obsiahnutú v jednotlivých prostriedkoch procesnej obrany pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. V súvislosti so žalobcom označenými dvomi rozhodnutiami najvyššieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, uviedol, že nemožno hovoriť o odklone, nakoľko sa rozhodnutia týkajú úplne iných právnych vecí. Namietal, že v podanom dovolaní nestačí len okrajovo uviesť dve rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa absolútne nevzťahujú na prejednávanú právnu vec, ale je potrebné podrobne uviesť, v čom došlo k odklonu, v akej právnej otázke zásadného významu.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

9. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného rozhodnutia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho

súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

12. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

13. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

14. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

15. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP, pričom (okrem iného) dovolanie musí byť odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a tieto musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

16. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Vychádzajúc z obsahu dovolania, dovolateľ sa podľa názoru dovolacieho súdu v dovolaní v podstate zaoberal len vecnou správnosťou viacerých právnych záverov odvolacieho súdu v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, kritizuje správnosť jeho právnych úvah a záverov, pričom za nesprávne označil posúdenie určitosti žalovaným započítanej pohľadávky a s tým súvisiacej platnosti započítacieho prejavu žalovaného, ktorý mal za následok zánik pohľadávky žalobcu. Podľa obsahu dovolania dovolateľ považoval za nesprávny aj záver odvolacieho súdu týkajúci sa zodpovednosti jednotlivých zmluvných strán za škodu spôsobenú neplatnosťou mandátnej zmluvy a dôkazného bremena. Posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzala do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia NS SR napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Nesprávnym právnym posúdením je možné odôvodniť dovolania, ktorých prípustnosť je založená na kritériu zásadnej právnej významnosti napadnutého rozhodnutia (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ teda nerozlišoval medzi predpokladmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania a dôvodmi, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. V prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (dovolateľ v predmetnej veci vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Aby určitá otázka mohla byť

relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd v zásade nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Otázkou takéhoto právneho významu je podľa dovolacieho súdu len taká otázka, ktorá je významná nielen pre tú - ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikátornej činnosti Najvyššieho súdu SR, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (1Cdo 132/2009, 2Cdo 71/2010, 3Cdo 51/2006, 4Cdo 151/1998, 5Cdo 1/2010, 7Cdo 117/2011, 3Cdo/224/2017). Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že súd z vykonaného dokazovania nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdil, v takom prípade sa nenapáda rozhodnutie súdu pre nesprávnu právnu interpretáciu a výklad príslušných hmotnoprávných alebo procesných ustanovení, ale pre nedostatočné zistenie skutkového stavu.

17. Z citovaného ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vyplýva, že dovolací súd je oprávnený preskúmať riešenie len takej právnej otázky zásadného významu, ktorým sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ustálenou judikatúrou sa pritom rozumejú nielen jeho stanoviská alebo rozhodnutia, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale rozumie sa nimi aj rozhodovacia prax dovolacieho súdu, ktorá je vyjadrená buď opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo dokonca len v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutie najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/158/2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 6Cdo/21/2017). Na preukázanie ním tvrdeného odklonu od rozhodovacej praxe, poukázal žalobca na uznesenie NS SR sp. zn. 2Obo 33/2010 zo dňa 27. septembra 2011 a rozsudok NS SR 1Obo/31/2014 z 27. januára 2015. Ani jedno zo žalobcom označených rozhodnutí najvyššieho súdu nie je však rozhodnutím, v ktorom najvyšší súd rozhodoval ako súd dovolací. V oboch prípadoch rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací, vzhľadom na skutočnosť ktorú, nemožno dať za pravdu dovolateľovi, že sa odvolací súd dovolaním napadnutým rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neboli dané predpoklady, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum.

18. Dovolací súd preto záverom uzaviera, že nakoľko z dovolania nie je zrejmá väzba medzi tvrdeným nesprávnym právnym posúdením § 432 ods. 1 CSP a ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ odmietol.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.